

123

אר.

ישראל

נספח

ת"ר תש"ז ל' סמ' 15/2

מישיבה של ועדה החוקה, חוק ומשפט, שהתקיימה ביום ב'
כ"ט בטבת, תשי"ז - 3.12.56
בשעה 10.50.

נספח:

- חברי הוועדה:
- נ. ניר - היו"ר
 - ב. אזוליה
 - ע. איכילוב
 - מ. בגין
 - ד. בר-רב-האי
 - ע. הלל
 - ש. יוניצ'מן
 - י. ישעיהו
 - ח. רובין
 - י. ש. רוזנברג
 - י. שופמן

- מוזמנים:
- מר רוזן - טר המשפטים
 - מר כהן - היועץ המשפטי לממשלה
 - מר רוזנטל - נציג משרד המשפטים

סדר-היום:

חוק בתי-המשפט, תשמ"ז - 1955,
סעיפים 37 - 34.

=====

היו"ר נ. ניר:

אני יוחח את הישיבה.

אני מברך את תה"כ בר-רב-האי להבראתו ולטובו

לשבועה.

בישיבה הקודמת הצבענו על סעיף 56(ב),
אך אז סעיף 34(ב) ה' ארנו פחות. בסעיף זה היחה הצעה להחליף את המלים
"סניני המדינה" במלים "במחוז המדינה". כן הוצע שהאגנה תהיה גם על
שמו הטוב של הגבר. אני מציע לדחות את ההצבעה על סעיף 34(ב) עד לאתר
ההצבעה על סעיף 36.

ש. יוניצ'מן:

אני רוצה לי זכות להסתייגות בסעיף 35
ביתם להצעתו כי לעדים אסור יהיה להמצא
בזולת בית-המשפט כשמתנהל שם המשפט בו הם מעידים, או לכל המטות
תהיה לשופט הרשות להוציאם מהאולם.

פס"ב 36

פס"ב 36 (ב)

ז. יוניצ'מן:

נאמר: "באולם בית-המשפט". זאת נזכרת
"מותחן יהיה לצלם מבחוק. זה הנכונה באולם

בית-המשפט. לכן יש לתקן את הנוסח.

ז. יוניצ'מן:

אני מבקש להוסיף, "אם מורה תצלום כזה
בחוק-לארץ לא יחול עוד האיסור לפרסמו בארץ

ז. יוניצ'מן:

אני מסכים להצעת חה"כ יוניצ'מן.

מר כהן:

הצעתו של חה"כ יוניצ'מן נובעת מן הנסיון
החברתי-ממשי שהיה לנו עם חוקאי זריז שחם
לקריטיקן ומשט טילגרף לעתונות. אני חושב שהנסיון החברתי-ממשי הזה
מלמדנו בדיוק את ההיסך מה שח"כ יוניצ'מן רוצה להסיק. אם תוקבל
הצעתו של חה"כ יוניצ'מן תהיה לאל כל צד של בית-המשפט
שלנו על-ידי כך שתונאי - לאו דווקא שתונאי זה כי זה גם שתונאי
מסומי - הרוצה לפרסם מ"הו בניגוד לצד של בית-המשפט יחול לחוק-
לארץ, יבריק את הידיעה לאיזה עתון בחוק-לארץ ואחר-כך תהיה
הידיעה מותרת לפרסום גם בכל עתון מקומי.

ס. בגין:

ברצוני להסיג על הנוסח המוצע. לפי נוסח
זה צריך רשיון כפול: תחילה כדי לצלם
בבית-המשפט ואחר-כך - כדי לפרסם את התצלום. אינני רואה הגיון
המשילוח זה. אני חבור שלמסן חבור בבית-המשפט לא צריך היה כלל
להרשות צילומים בבית-המשפט.

לכן מציע אני לנסח את הפס"ב: לא יצלם
אדם באולם בית-המשפט בשעת הישיבה, אלא אם כן קיבל/מבית-המשפט.

רשות

מר כהן:

אני רוצה להטנות את חסומי-לבו של חה"כ
בגין לכך שהשחרש אצלנו מנהג "בעת המסכת
על-ידי חרשים מצלמים כל מופתך כשהוא נמצא באולם בית-המשפט.
נשיא בית-המשפט העליון החביא את הרשות לצלם בכך שהתצלומים לא
יפורסמו. לכן הצורך בשני רשיונות: רשיון לצלם ורשיון לפרסם
את התצלום.

ז. יוניצ'מן:

לפי הנוסח המוצע צריכה הוועדה להוכיח
כי התצלום נעשה בשעת הישיבה. אני חושב
שיש ליכרות מן החנאי הזה, כי קשה מאד להוכיח שהתצלום נעשה
דווקא בזמן הישיבה.

אני חוזר בי מתמיכתי בהצעתו של חה"כ
יוניצ'מן, מפני שסובבתי על-ידי דבריו של היועץ המשפטי כי קבלת
ההצעה עלולה להביא לעקיפת צווי בתי-המשפט.

אבל לעומת זאת אינני חבור כי טוב הוא
שהתונאים שלנו מובאים בצורתם למשפט. לכן רצוי שהיועץ המשפטי
יציע לנו נוסח אחר או יאפשר יהיה לקרער על החלטת הוועדה שאמר
לצלם או לפרסם את התצלום. אני אינני חושב שלחבור בית-המשפט
הוא שתונאים זריזים יוכלו להר צד של שוטט.

ד. בר-רב-האי:

להצעתו של חה"כ בגין - אין כיום אפשרות
שליטה על צילומים. לכן חדרש צריך להיות
מוחלט על האיסור לפרסם. אם הדבר נאמר במפורש לא יוכלו לקטוף את
צווי בתי-המשפט על-ידי העתפת התצלומים מעתונאים אחרים.

ז. יוניצ'מן:

אני חושב שנקודת-החבור איננה באיסור הצילום
או פרסומו, נקודת-החבור היא בשליטה על
האיסור. אם ידעדת על משפט שנשרך אצלנו שפרסמו בעתונות השולמית

רשום המזכיר, חוק ומ"מסמ, 5.12.36

י. ירושלים:

המזכיר, רשמך הוא נאמר כדומן בעתולות הארץ, חרי איזור זה איננו רציני. את רוצה לאסור פרסום ידיעות על שמך לא יתנו חוצה. אם בכל זאת התכנון ופורסמו בתוך-לארץ - אין לך זה פרסומן בארץ.

ג. ירושלים:

איננו יכולים בשום חנייה ואופן לתת מערות ערעור על החלטתו של שופט אשר אסר על הצילום או על הפרסום, מפני שהאיסור ניהן חוץ כדי ניהול המשטרה. הארגון המציה "אין ביח"המשטרה יכול לכלול החלטה שמעבר ליכולתו לפקח על ביצועה איננה יכולה להיות בעלת מעמד כאשר דנית בחוק. אין להגיק למסקנה שאפשר להחיל איסור רק על יש אפשרות ליסור שלא יוסר.

ה. ירו"ר נ. ניר:

גם אני הייתי מציע לנסח את העיקר לא יכלה אדם בביח"המשטרה אלא ברשות ביח"המשטרה.

ז. כחון:

אני מוכיח עם חת"כ אוניה. למחוקק חזר ב בענין זה רק דבר אחד: ציוד לצוריה של בית"המשטרה. איננו יכולים לרוש מהצנזורה כי תחרוג ממסכויותיה ות"סור גם על ביצוע הצוריה של ביח"המשטרה. הצנזורה צריכה לשמור רק על עניני בחון.

אם הייתי צריך לנסח את הצעתו של חת"כ ירושלים, חרי לדעתי ישנו רק נוסח אחד שיכול הייתי לאציעו על-מנת להבטיח שפרסום בתוך-לארץ לא יגרור אחריו פרסום ברוץ: להודיע היפא האומרת: המוסרית בתוך-לארץ.

אני מציע להשאיר את העיקר 36(ב) ללא שינוי. את יוחלט על מתיקת המינה של העיקר 36(ב) יהיה צורך להרחיב את תחולתו של העיקר 36(א).

ח. הלל:

אני מביע לשנוח את המליצה "החלטת בית"המשטרה", כפי יתכן שהתצלומים יישור מחוץ לצולת.

ט. כחון:

אינני רוצה להרחיב את המליצה. אין זה מענין אותי אם יצלמו מחוץ. אנני מענין רק הפרסום ואם תהיה לביח"המשטרה הסמכות לאסור על פרסום התצלום - אבדו של סיחוקי.

י. הלל:

נאמר "תצלום כזה", מסמך שהכורנית היא לתצלום. שצולט באולם ביח"המשטרה במסגרת הישיבה. פירוש הדבר שלא יוכל ביח"המשטרה לאסור על פרסום תצלום של אולם ביח"המשטרה אשר צולט מחוץ, דרך החלון למשל. אני יבור שיש לאסור גם פרסום של תצלומים כאלה.

יא. כחון:

אני מושב שזה איננו מישיב. אני מעלה הצעה לטיקול: אם תרדית אנה לכבוד ביח"המשטרה אולי יש לאסור לחלוטין את עריכת צילומים באולם ביח"המשטרה.

יב. כחון:

אני מוכיח עם חת"כ בגין. אבל ברצוני להאזינו שיש בהצעתו משום מגיעה חמורה בתחום העונות.

יג. בגין:

אם כך - מותר אני על הצעתו.

ד"ר יחזקאל יחזקיהו, חתום ומסומן,
3.12.33

אור.

ד"ר יוניא'מן:

אני מציע לומר כאופן כולל: "או של השם
החוב של האה".

מב' יוניא'מן:

אם יהיה נוסח כולל כלייך, לא יהיה משפט
אשר לא ידרשו בו מגירת הולתיים. ברצוני
לחזור לזה"כ יוניא'מן נוסח אחר "כולי יספק אותו:

"א) בתי המשפט ידון בדלתיים פתוחות;
ב) ראה בתי המשפט צורך בגירת הולתיים
היה הוא לנהל משפט או חלף ממנו בדלתיים סגורות, אם ל"ט הגנה על
המדינה ואם ל"ט הגנה על זכויות אחרות במשפטים על דיני
ישירות או על עבירות נגד המוסר."

מב' יוניא'מן:

אשר לסבוב המוסרש בחוק הדין הפריש זכאי
היה המשפט לסגור את הדלתיים או להשאיר את
ענין לדיספוזיציה של בתי המשפט. אני מציע ללכת בדרך הראשונה ולקבוע
שני מקרים בלבד שלמעט מותר יהיה לסגור את הולתיים: במחוק המדינה
ומוסר. אם בתי המשפט יגיע למסקנה שענין מסויים הוא ענין מוסרי
לסגור את הדלתיים.

אני מציע לנסח את המעיק כך: א) בתי המשפט
ידון בדלתיים פתוחות; ב) למעט שגירה על מחוק המדינה או על המוסר
רשאי בית המשפט לצוות על ניהול המשפט בדלתיים סגורות.

י.פ. רוזנברג:

אני מוכן ללכת בדרכו של חה"כ בגין, אלא
שאני רוצה להוסיף מקרה שלישי בו יוכל
בתי המשפט לצוות על גירת הדלתיים: כאשר נדונים עניני קטין.

כן מציע אני לומר "ראה צורך" ולא "זכאי".
עוד אומרת, "בתי המשפט מוכרח לראות צורך במגירת הדלתיים."

ד"ר יוניא'מן:

אני מתנגד להצעתו של חה"כ רוזנברג להוסיף
גם את עניני קטין, כי הורמדה הולתיים
המשפטים אריכים להתנהל בדלתיים פתוחות, טרם אם נוגע הדבר במחוק
המדינה או במוסר. לעתים ניהול משפט בדלתיים פתוחות יש בו משום
היפסוס מתנכת על היחיינים.

ב. אגנייה:

הייתי יכול להסתפק בכך כי תהיה הגנה רק
על שמו החוב של הקטין ושל האשה, אך לא
על שמו החוב של כל אדם. אך כאשר מציעים למחוק גם זאת ולהסתפק רק
למלה "מוסר", נשאלת השאלה אם מקיפים על ידי מושג זה אותם מקרים
אין בהם סגיטה מיניה ובכל זאת היות אדם נסגע בעבירה מסוג
זה יכולה להשפיע על חינו. שימוש במסמך מסכריים אינו נכלל במושג
"מוסר" ואינו מהווה עבירה נגד המוסר, ובכל זאת אין לפרש ברבים
אדם מסויים ממש במסמך.

י. שרמון:

השופט יחליט אם זה נוגע למוסר.

ע. הלל:

אני בדרך כלל חושך בכך שצריך להיות שווים
זכויות בין הגבר והאשה. אבל יש לי הדושה
שמטרה שאנו דנים בו חלף המוסר עצמו מהמביבה "הוא חי בה. אנחנו
דנים בהן כאילו הנורמות החברתיות של הציבור החי בארץ חיו כפי
שאנחנו רואים אותן - ולא היא.

אם תהיה הגנה גם על שמו החוב של הגבר,
במשפט מסויים מעורב גבר אד משא, יצומצמו
היחסי מוחלט המקרים בהם יראה בתי המשפט צורך לצוות על גירת
הדלתיים, מעוני שישחנה על ידי כך קנה המידה.
אנחנו חיים בארץ שיש בה מיקומים לאומיים
ודתיים. לכך הרחבת המעיק, שיש לה אשום צמאות, תפגע בצורה חסורה

או.

ב"ר דוד זארה, חנוך רמז, 5.17.50

ה' הלל:

החברה מאד נשית החיות למי נורמות חברתיות שאינן זהות עם הנורמות
החברתיות שלנו.
לבן מבקש אני לתת הגנה מיוחדת לשמם החוב
על השם והקמין.

ה' ורבינו:
אני מוכן להסכים להגנה על שם החוב של
החוקן בלבד. אם תהיה הגנה על שמם החוב
על השם, תוכל אשה "הואשמה בגניבה לדרוש ניהול משפט כוללני
נגד החוב. לכן אין זה מתקבל על הדין.

ה ח ל ה

הוצעה לכתוב "בחוק החזיקה" במקום "עניני המדינה"
נ ח ל ה

לגבי הסימא נחקלו שתי גירסאות:

(א) לחוק את הסימא חול במלים "או של השם החוב".

(ב) לתת הגנה על שם החוב של האדם במסמכים על עבירות
נגד הסוחר או עבירות על תקודת המסמכים.

ה' ורבינו: לחה"כ הלל המציע להשאיר את הסימא כפי שהוצעה על ידי הממשלה.

ה' ורבינו: לחה"כ רוזנברג המציע כי בכל מקרה תהיה הגנה על שם החוב
של הקמין.

סעיף 37

ה' ורבינו: ניר:
נוסף לפרוטוקול הישיבה אליה הוזמנו נציגי
החוקים כדי להביע דעתם לגבי הסימא
ולחייב תיקונים, נחקבל אחמול מכתבו של הכתב המרלמטרי של "הארץ",
אשר מבקש כי הורדה חזמין שני את נציגי העמותה. את לא תקבל את
ההצעות.

ה' ורבינו:

עיקר זה, או על כל חניה הרגיש שלו, אינם
מחויבים הרבה. החוק הקיים טובע שטבירה פלילית
היא לפרט דבר בכרונה להשלים על בית הממשל בענין החלוי וסוחר לכניו.
יש לזה סיבות היסטוריות יותר מאשר עניניות. במסמכים דבריה האלו
שומרו להצדקה ראו בתי המשפט חסרות התערבות במסמכים שיסודיות הנחונה
לשם בלבד. רצו למנוע "ולא תכליתו" סכותבי מאמרים בעתונות
לחוק דעתם עניניות הנחונות להצדקה יש טוהיות, לפני שהיא מינק בידי
החוק להחריע בדבר.

במקן העורות התפתחה העבירה וכיום עבירה
היא לפרט דבר בכרונה להשלים על בית הממשל. חשיבותה של עבירה
זו יצאתן הרצות בהן יושבים הדין מושבעים, כי ילימת חכמה שמושבע
היא מדויקת מהרצות עתונות. אולם בית הממשל העליון ילנו שהיק כבר
יש דעות "טכנה" זו אינה קיימת לגבי חוקים מסוימים, ולומר לגבי
השמות שלנו.

השימוש ברישא הוא תיאורטי למעשה. לא היה
ידין בארץ משפט בו הואשמו מישור במסמכים דברים בכרונה להשלים על
בית הממשל. אני תושב שהחביטה חלילה רק במקרים נדירים ביותר להוכיח
שאין זהו עתון החכרון אמת להשלים על בית הממשל. כוונת העתונות
היא להגנה בפני ציבור הוראי ידיעה סנסציוניות מבתי הממשל, אבל
אין להם חוננה להשלים על בתי הממשל.

20.

מר כהן: הרישא מוסיקה ביום בטור חוקי, אבל נחשבת לאות מהה ולא אתנגד זה תלמוד. אמרנו על דעתו האיסור. השו"מ"י שמדו על כך שהיא תורחב בהרבה, תורחב יאמסר יהיה לתבוע לדין קטונות המתימרים לפסוח זה עבודת המתימרים. על כך התריע בבני הוועדה הבריטית המלכותית לנידול קונסיל המודו "ורה ביחידה"ין השליון אל ארצות-הברית, ה"ו"י"י לרנספורמר. הוא אמר שאין בארצות-הברית מספיק רצח או מספיק קונסילוני אחר שאין הקטונות מטימרים את מלאכת השימור בו ומכריזים על הנשט לפני שהיה מיפס בידי בית-המשפט לתת דעתו על כך. לומר כזה נגדו עורל רב לכל נאשה כזה.

מר כהן: על היצאת הרישא, יצארת לדעת הוועדה יש לשאול להרחיבה. הייתי מציע לנסות את כך: ימור לפרוט דעה בענין לשאלה הטומדת להכריעה שיסודית.

אשר למיפס "אמר לפסוח דבר מה שיש בו כדי להשפיע על קד או על קד בכוח שיסנה את ערותו, בין ביודעין ובין שלא ביודעין. על ידי השפיע להשפיע בלא צמשים, בלי יחוסו כי היות השפעה עליהם וכי דעתו נחגבשה של ידי כריאת קטונות. אנהנו מושבים שבתנו זה הגיע הזמן לה יל ימור חמור. לסוחם זאת הווענים קטונות - ולא בלי עדין - ולמסשה כל דבר המסחרם בטחון עלול להשפיע על קד. אינני יודע מה עלול להשפיע על קד ומה לא. אבל אנחנו צריכים לאנשים שכל דבר עלול להשפיע עליו. הקטונות חושנים נגד זה - ושרב לא בלי צדק - כי כל הווערות שינקסו בה לא תגן עליהם מפני עבירה של יחוסו דבריהם העלולים להשפיע על קד.

הקטונות מציעים לכתוב "בכונה להשפיע" במקום "העלול להשפיע". אם הצעתם תקבל, לא נוכל אף שום להוכיח שאם יודע דברים מסוימים התכוון שתון להשפיע ערות השדית.

זוהי השאלה העיקרית שהוועדה צריכה להכריע בה. רוב המשפטים המעוררים את תנין הציבור, השדית המעידים בהם בשבועה מעידים וחתו השפעה ניכרת למיין של דעות אשר נגדו מקריאת שוועדה או פרסומים אחרים. לכן חושבים אנו - והשופטים המימדיעים חנוה - כי מקורו זה טעון תימור בחוק. יש לסיח תריס בניני פרסומים גלויים-הווערות שיש בהם כדי להשפיע שלא כדין על מהלך הקנינים בבית-המשפט. זוהי שאלה קשה לא מצאנו לה עדיין מתרון סופי.

מר כהן: אני מושב שאין זה אחסמי לכתוב "להשפיע על בית-המשפט". יש לומר: "להשפיע על הציבור". הייתי כותב: "לא יכריע אדם בכונה דבר שישפיע על מהלך המשפט". כי פרסום דבר יכול לא רק להשפיע על שדותו של קד; הוא יכול להשפיע על קד כן "לא יבוא להעיד". לכן הייתי מוסיב ואומר "מהלך המשפט". מאידך הייתי מצמצם את האיסור לניהול המשפט בלבד, איננו: לאותה הוועדה בלבד בה מתנהל המשפט למעשה. במקום "העלול להשפיע" אני מציע לכתוב "שישפיע".

מר כהן: ניירוש הדבר: לומר המי"ו. ג. רוננברג: אני מוסיב שאין לאסור על פרסום ידיעות ממהלך המשפט אם הן נמסרות בתוח-לב. יש לצמצם את האיסור לגבי הבעתידות של המחרש במשפט.

מר כהן: אני מוסיב שאין לאסור על פרסום המי"ו. המי"ו שאם לא נקבל את התנין המוצע י"אר בחוסר חוק הקיים, "איננו מביע-רצון. הייתי מבט"י כי היושע המשפטי יסותר אותנו מאיננו זה. מדברי היושע המשפטי קיבלתי את הרושם שהרישא על יושע איננה ברה"ביצוע והיא מיוחדת מפני שאי-תאסור להשפיע על

ט. ירוניא'סן:

הערה: לכן מאיך אני למחוק את הרישא.

מורה אין מציעי המקיף הרישא שיחול
למחוק את כל הירושלמי של המסכת השלול להחליט על כל המצוינים
הנלוים ופומדיט? גם הרצאות בהיראה למצוינים עלולות ל שמיט,
כי המיר לנביע בהן דעה הנרבות גם למחוקים הנלוים ופומדיט וירוליים
לעלות נוכחיה בה שו מים הירושלמי בדין במחמשים אלה. מחיבות אלה
אין יורק הרישא.

אשר לפניי, חוששים שחידים יושערו מחריאת
ירוליים, אך אין חוששים שחידים יושערו מחריאת שירושלמי
מחייב צריכים להעיד.

ח. ירוניא'סן:

בדרך הלל מבחינים את העדים לנאמ מחאולו.

ז. ירוניא'סן:

הכל לא על על העדים איסור להירוש באולו
אלה לישע מחן העדות. אני חושב שאריך להירוש

אין ירו כזה.

אני חושב שביחס להשכחה של עדים, אין לאסור
העדות ידיעות; יש לאסור פירוש מסקנות העלולות להשמיט על העד.

ו. ירוניא'סן:

מיו אחר, פומביות המסכת אהיה נכח יור מאז
בעשיית צדק. כל נפיון למנוס פירוש על דבר
המקין המסכת, מלבד המיגים שכתבו, שלול לשגוק בעשיית הצדק, כי
הירושלמי שכתב דין וחת הבלירות המסכת של הציבור כולו יש לה
שליחות גדולה מאד בשמירה איחולותו של בית המסכת.

מצד שני - החשש ממני המסכת של מהלך המסכת,
לעולא ואט לחומרא. עלינו לבחור בין זנים אלה ולמצות את שביחזקב.

איןני חושב שחרישא מיוותרו. אמרו לנו
הירושלמי שעליהם המסכתים הקדונים אינם מסמיטים. עם כל המבד לטרומים,
איןני יסבל דעה זו שיש בה בחורו עצמי, אבל איני יסבל למגל ונחון שאמי
זה בשלמותו. אין לומר שטרומ ל יושעק, בחורה או בתח-חורה, מסאמר
ישערו. העובדה כי הוא אינו מודה בהשכחה זו אינה מוכיחה שאכן לא
הושעק.

אולם את נאמר "בכרונה להחליט", לא אמרנו
הירושלמי, כי יחיה חוד להוכיח את רובנו נקשה חוך כרונה להחליט על בית-
המסכת, בעוד שהשומט עצמו אינו מודה בהשכחה כזו. לא כרונה המסכת
ולא המסכת על בית המסכת חן המכריעות; המכריעה היא העובדה
הירושלמית שאדם, בעתון או בהרצאה, נקט עמדה או חרף כחשט בענין
הירושלמי וקודם ל - בטני ביח-משט. זוהי העבירה, כי חריצת משט
היא המכרותו של בית המסכת.

אחר הדברים המשובטים ביותר בשלמות המשט
שלונו הוא שכל עוד לא הוכחה המשט נמצא הנאשט בתקנת חק מסמיט. לכן
היה זה מקרה סזעוק ביותר כש"ול-ישראל" הודיע באחד מלידוריו ש"נחמט
רובנו של...". זוהי נקיטת עמדה וחריצת משט.

כדי לתנך את הציבור כולו לכן שאין לחרוך
מחייב דעין להאשים אדם כל עוד לא הוכחה אשמחו, עלינו להחליט אשר
יביעו את הרעיון כי אמור לטרומ דבר שיש בו מיוס נקיטת עמדה לצדדים
אז חריצת משט מראש. בית המסכת יחליט את פירוש דבר מסמיט היה
מכריח חריצת משט או נקיטת עמדה, ולא יהיה צורך להוכיח כרונה.

את המיחא יש לינרו. המלים "דבר השלול
לחייב על עדות" אינן אומרות חרבה והייתי מאיך לומר "לא יטרומ
אדם דבר שיש בו כדי להחמיק". במלים אלה יש קונקרמיציה מפורימת.
היח-משט יצטרך לקבוע את הירושלמי חריצת כדי להחליט על העד
ושב ילה יהיה צורך להוכיח את חכרונה.

ה. דובינ:

אני נגד הרחבת הרישא ולגבי הלשון מוכן
אני לקבל את הצעת עורכי העניינים, מה עוד
אני נגד רואה הגדל בין הצעות לילין הצעת המשלוח.

אני נגד מסכים להצעת חה"כ רובנברג להרחיב את
אי דר המשלוח על מהלך המ"מ, מניי "זה כולל גם את הצוריות. אני נגד סבור
שהצעת על התנהגות אחד הצוריות יש בה משום עבירה. פרטום המניין לשינוי
הגנור של המניגור, אם כי יש בו גם, אין בו עבירה הלילית.

היינו מציע להסאיר את הרישא בנוסחה הנכונה
יש בה דבר מה לחומרא לגבי המניינים אשר צריכה להוכיח כוונה, אבל יש
בה גם מ"הו לחולא, מניי שהעבירה אינה כוללת כל קריטריון אובייקטיבי.

לשום מה ואם במיפא אין כלל צורך להוכיח את
הכוונה, אבל לפי הצעתו של חה"כ בגין יהיה בה קנה-מידה אובייקטיבי.

המלים "השלול להשמיע" יכולות לחול על
כל פרטום. לכן יש לשנותן. כדי שתבוצע עבירה לפי המיפא צריך להיות
הפרטום במותו כזה שהוא שלול להשמיע. ברור שאין לדרוש הוכחה כי
הוא אמנם השמיע על העד. אני מתקרב להצעתו של חה"כ בגין, אלא
אני רואה בקנה-מידה אובייקטיבי לפיו ניתן לקבוע את הפרטום וזו
ההצעה.

ב. זנוניה:

אנחנו רוצים באמצעות סעיף זה להגן על
שני דברים:

א) על דעת-הקהל. השותפים אמרו,
הם כי הפרטום בעתונות אינו מ"שמיע עליהם, מעמידים את אוחם
באור הלילי בעיני הציבור, כאשר מסק-הדין הוא בניגוד למה שכתבו
העורכים מראש בקשר לחוצאות המשפט. דעת-קהל, המוסמעת מריאת
העורכים, החקור נגד השותפים שמסקו אחרת מהכתוב בעתון.

לכן נומך אני בחה"כ בגין שהרישא אינה
מיוחדת. אני גם בדעה שהפרטום אינו בני-אדם, גם הם שלולים
לאיות מושמיעים וצריך להגן עליהם.

(ב) יש להגן על העדים לבל יושפכו.

לכן הייתי מייחס בהצעתו של חה"כ בגין
גם לגבי הרישא וגם לגבי המיפא והייתי אומר: לא ימרה אדם דבר -
לפרט לדין-השבוך מהלך המשפט - שיש בו כדי לנקוט עמדה
משפטית החלוי ועומד או שיש בו כדי להשמיע על דוחו של עד.

ג. שופמן:

לדעתי, יכול העתון לפרט את דברי העד.
אולם אמור לעתון לפרט יחד עם זה הערות
בגון אלה שהעד בא במבוכה בעת מתן עדותו, התחיל לגמגם או נשבר.
פרטום דברים שאינם רשומים במרוסו-חול של בית-המשפט יש בהם משום
יצירת חריזה מיוחדת, וזה אמור. לא רק פרטום דבר עשוי להשמיע;
גם השלמת דברים מסויימים מההלך המשפט יש בהם כדי להשמיע.

אני רואה להעיר כאן דבר נוסף "לא
הזכירו דוחו. באריות בעלות שלוח משפט קונסיננסלית אמור לטורך-דין
לדבר עם עדי לקוחו לפני המשפט. היבר הוא בבחינת עבירה שמשמים
עליה. לפי האסכולה האנגלו-סאסקסית לא זו בלבד שצורך-דין מוגבר עם
הזיו ללפני המשפט, אלא שהוא מכין אותם למתן העדות. לכן יש גשה קצת
מן המניינים שחייבים שפרטום בעתון שלול להשמיע על עדותו של עד.

אני חושב שאנחנו צריכים להתרכז בכיוון
מניינת יצירתה של ארוירה מיוחדת בגיב המשפט. אני חושב שיצירה ארוירה

דבריהם, חוק ומשפט, 12.13.30

א.ר.

י. יודנטו.

יש גם בכינוי מאמר שהוא מניין בייחוד על המקורין "מבר ניטן".

איןני מייק עכשיו ניסוח מודני. אכל ר
מייקני ילי לויסלי ניודווייטבורד אויטת להיות במניטת ארייחזירין דראג
ובמניטת ייידת אורירת מיוודות יליג המייטת.

ג. גוררבייטאלי:
איןני דראג כל"כך להיטתה של דעווייטבורד.
אני דראג להיטתה על השו ילי, דעווייטת
בלינד האו למיטת זח הדעה הוייגורית יל בית"המייטת השלינד עליהם
ילי למיטת ל"מייק. היתה בזה משנה יורה בלתימוצדקת. אני חושב ייש
ליטור על הווייטת, כי הם זייטת תוך עמו דעווייטת קעווייטת.

פומביות המייטת היא היטג גדול, אבל הכל היטג
יודלג ליהודי גם לרוקע. רבינו הוייטת בקמגוריות של מייטת הווייטת.
כל יכול להיות גם מייטת רית - נפאיוני "הקעווייטת ינפאו קעדה לגביו,
ביות שיצטרפו לדון במייטת זה בית המייטת המחוזי כערכאה ראשונה וביח
המייטת השלינד כערכאה שניה. השווייטת לא יוכלו לומר שאמרייטת בעתונות
זייטת נוגעית להם, וכי הם ייטתו רט לטי הכתוב חוק ולמי נויבות
מייטת.

לכן אני בעד השארת הרייטא, אלא שמיית מושי
בני דת.

בעיית הוייטתה על עדיט הית מייטת מאד.
אין מייטתת לכפוח על עווייטת שיטתת את כל העדויות, כל עוד
ילי מייטתת לפרט את הווייטת ויליט ממהלך המייטת הכתוב. אבל אמר
ל יודר מייטתת הערכות על עווייטת השדיה על העדיט עכמת, אוייר לאמר
מייטת דברית שיש בהם משנה ייטת דודת בני העד או ייטתו.

היו"ר נ. ניר: אנהנו ממייקית עכשיו את הדיון.

אני מודיע לחברית שביום ד' תהיה על כוונת
יודתה של הרו קדה מייטת השטרות (נויטת חדש).

הווייטת צריכה להחליט את בריונה להזמין
ניית את נציגי העתונות.

ה ח ל ט ה

הוחלט לא להזמין את נציגי העתונות.

היי יתה נקעלה בטעה 13.30.